

Еди Маринов

Човекът, който прекриваше
граница

...имало едно време...

...живяло някога едно човекоподобно същество. Всъщност то било Човек – първият истински Човек. Една нощ, седейки сам в тъмното, изпитвайки ужасяващ страх, оставяйки съзнанието му да бъде завладяно от тъмните демони на неизвестността, този Човек търсел нещо, някакво място, където да се скрие от тъмнината, където да защити съня си от кошмарите и душата си от злото. Бушуващата навън буря събудила в разума му онези демонични хтонични твари, които всяко същество крие в подсъзнанието си. Изведнъж въздухът бил прорязан от лъч светлина. Светкавицата ударила едно дърво близо до подслона на Човека и то загоряло и не угаснало през цялата нощ, давайки утеха, ставайки подслон за душата на Човека. Тази светлина завинаги останала в спомените му и се превърнала в цел в неговия живот – Човекът искал да осигури светлина за себе си и себеподобните си, искал да им даде чудото на огъня.

Най-накрая, след дълги години безуспешни опити, през които само надеждата и споменът го карали да продължава да експериментира, той успял да постигне своята цел. Удряйки два камъка един в друг той успял да запали купчина сухи листа. Така Човекът дал на себеподобните си светлина и топлина, а и скривалище от собствените им нощни демони и те малко по малко извървели дългият път от маймуната до човека. Този Човек бил известен сред себеподобните си като Прометей. Той...

...така Човекът прекрачил своята първа граница, така бил създаден човекът. Прометей дал на хората най-големия дар – светлината, топлината, надеждата – огъня...

...имало едно време...

...родил се още един Човек. Още от най ранното си детство той видял, че хората не живеят добре, че животът им преминава във вършене на зло, че душите им са във властта на тъмнината. Този Човек решил да промени това, искал да научи хората да разпознават доброто и злото, да ги накара да се отнасят едни с други като с братя – с любов, а не ръководени от омраза или интереси. Много други преди него се били опитвали да направят нещо подобно, така че Човекът имал откъде да почерпи опит. Той се запознал с ученията на своите предшественици и малко по малко започнал да изгражда в себе си основите на своята философия.

Той прозрял какво е липсвало на предшествениците му и осъзнавайки рисковете се заел да учи хората – но не само с думи, а и с дела. Някои го почитали, други го боготворили, но имало и такива, които били застрашени от неговото учение. Скоро Човекът събрал около себе си кръг от довереници, които разпространявали учението му по далечни

страни. Давайки личен пример за това, какво може и какво не може да прави човек в житейския си път, как всеки може да живее без да пречи на другите а правят същото, а помагайки им и получавайки тяхната помощ, този Човек поставил основата на съ-битийността в човешката история, на онова, което по-късно нарекли цивилизованост и хуманност. Заради това, което дал на хората, Човекът бил разпънат на кръст. Това бил Исус, наричан още Христос или Месията. Той...

...така Човекът прекрачил поредната граница, така било създадено доброто сред хората. Христос дал на хората най-големия дар – съчувствието, животът в хармония с другите – любовта...

...имало едно време...

...една нощ един Човек (дете, но все пак вече Човек) трябвало да остане навън – майка му и баща му били заминали, а то си загубило ключовете. Прекарвайки цялата нощ под открито небе, Човекът гледал небето с множеството просветващи точки – звездите. Той мислел затова какво са те, за всичките безброй светове, които се въртели около безброя слънца. И решил, че ще отиде там, ще покаже на хората пътя към тези светове, ще направи първата крачка към Вселената.

И други преди него опитвали, но Човекът се родил в точното време и на точното място. Той посветил живота си на своята мечта и се преборил с множество трудности за осъществяването ѝ. Когато най-после успял да си осигури първия човешки космически полет, той добре осъзнавал всички рискове, които поема – разбирал огромната несигурност на машината си, разбирал и че има невероятно малък шанс да остане жив след този полет в неизвестността. Въпреки това Човекът казал „да“ и отворил пред човечеството вратата към Всемира. Човекът направил първата крачка, издълбал руслото, по което оттук нататък щяла да премине историята на човечеството. Така и умрял – при един от своите полети. Този Човек бил известен като Юри Гагарин. Той...

...така Човекът преминал още една граница, така бил отворен пътя към Космоса. Гагарин дал на хората най-големия дар – живота сред звездите, Вселената – техния истински дом...

...имало едно време...

...родил се Човек. Майка му умряла при раждането, а баща му – когато бил на 6 години. След това го гледали леля му и чичо му, които починали при космическа буря, когато Човекът бил на 13. Той имал чувството, че всички, до които се докосне, умирали. Затова се заел да се пребори със смъртта, започнал да търси лек срещу нея – елексира на безсмъртието. Човекът учил дълго, прочел всичко, което смятал че е

свързано със смъртта и преодоляването ѝ.

Дълги години Човекът се лутал и не можел да намери решение на загадката, пред която стоял. Най-после той открил това, което търсел, осъществил мечтата си и дал на човечеството вечния живот.

По-късно той се заел да промени и психиката на хората, защото неговият еликсир предпазвал само от естествена смърт. Показвайки на хората, че има място за всички, че Вселената е голяма, той успял да ги убеди в светостта на живота и да ги накара да спрат да се избиват. Този Човек бил Алфред Хилърстън. Той...

...така Човекът преминал поредната граница, така бил открит еликсирът на безсмъртието. Хилърстън дал на хората най-големия дар – физическото безсмъртие, учението за светостта на съществуването – вечния живот...

...имало едно време...

...един ден един Човек се ядосал на цялата Вселена. Той смятал, че никой не го разбира, че никой никога не може да съ-преживее нещо с него, че никога не може да предаде нищо истинско от себе си на другите. Така че Човекът си поставил за цел да накара другите да видят, почувстват, да съ-осмислят какво става в неговото съзнание. Първоначално той се опитал да постигне това чрез изкуството и бил наистина добър. Но скоро Човекът разбрал, че чрез книги, картини, музика, киберсимулации, триизмерни проекции предава на хората само отделни свои идеи, само моментни състояния на разума си, и то осакатени от изливането в думи, ноти, образи.

Така Човекът започнал да търси друг начин, някакъв метод за директно предаване на емоции и мисли от съзнание на съзнание. Той искал хората да спрат да го лъжат и той да спре да лъже тях с думите. Най-после той намерил това, което издирвал цяла вечност. Човекът открил телепатията, възможността за директен досег с мислите и чувствата на останалите. Така Човекът положил началото на съ-преживяването на човечеството, на превъплъщението му в един огромен, обхващащ цялата Вселена индивид с общ разум. Този Човек бил Лиъри016354, но бил известен като Основателя. Той...

...така Човекът отново прекрчил границата, така хората станали Човек. Основателя дал на хората най-големия дар – премахнал телесната им разграниченост, направил ги един – съ-съществуването...

...имало едно време...

...най-накрая Вселената се изчерпала. Всичко изстинало, изчезнала всякаква светлина, останал само Човекът. Тогава пред него се явил

Бога – Той бил като брат на Човека...

...и рекъл Бог Човеку: „Човеко, на теб бе отредена ролята да носиш промяната на тази Вселена, ти беше този, който премина всички граници, за да достигнеш божественото. Стани, Човеко, и посрещни съдбата си“...

...и казал Бог още: „Човеко, ако искаш, ти можеш да преминеш и последната граница, която те разделя от мечтата ти – да бъдеш Творец и Рушител, да бъдеш Бог“...

...и попита Бог своя брат – Човека: „Ще преминеш ли и тази последна граница, Човеко, за да се слееш с трансцендента?“...

...и се замисли Човекът...

...и разбра Човекът...

...и направи Човекът каквото трябваше, премина последната си граница...

...умря Вселената, с нея умря и безсмъртният Бог, умря и Човекът с тях – той разбра, че това е неговата последна граница, това е пътят му към вечното безсмъртие...

...защото се роди нова Вселена, и нов Бог властваше в нея...

...и рече Бог: „Да бъде светлина“...

...и създаде Бог Човека по свой образ и подобие...

...и тогава Бог си почина...

...и остави Бог Човека да свърши всичко останало...

...защото Бог бе просто Човекът, преминал всички граници и единственото, което искаше, беше всички да го оставят да си почине...

...защото Вечният кръг ще остане завинаги затворен и Човекът винаги ще върви по отъпкания от предците му път към предназначението си – да бъде Бог...

...и винаги, във всеки един момент от съществуването си да преминава граници и да помага на другите да го правят...

...имало едно време...

КРАЙ

© 1999 Еди Маринов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/194>]